

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Βαγγέλης Γιαννίσης

Από τον συγγραφέα
του πολυσυζητημένου
βιβλίου *Το Μίσος*

 Στόπτρα

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

© Βαγγέλης Γιαννίσης, 2016

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2016

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου,
σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

ISBN: 978-960-605-031-2

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Μάρτιος 2016

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Δημήτρης Πήχας

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Εκδόσεις Διόπτρα

ΕΔΡΑ

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Στοά του Βιβλίου

Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 747 <http://www.dioptra.gr>

e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

Βαγγέλης Γιαννίσης

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Το σπίτι ενός ανθρώπου είναι το κάστρο του.
— ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1
Παραμονή Χριστουγέννων
1985

Οι φωσφορίζοντες δείκτες στο καντράν του ρολογιού του τον πληροφόρησαν ότι η ώρα ήταν τέσσερις και τέταρτο. Βλαστήμησε μέσα από τα δόντια του και ανασηκώθηκε από την άβολη οκλαδόν θέση – δέκα λεπτά καθόταν έτσι. Η πλάτη του έτριξε καθώς ο ίδιος τεντωνόταν με ανακούφιση. Παρατήρησε την αναπνοή του να ανεβαίνει αχιστή στον σκοτεινό δεκεμβριάτικο ουρανό σαν καπνός τσιγάρου και ύστερα έστρεψε το βλέμμα του στο στολισμένο με εκατοντάδες χριστουγεννιάτικα λαμπάκια σπίτι. Μια δεύτερη ματιά στο ρολόι του τον πληροφόρησε ότι δεν είχε περάσει ούτε ένα ολόκληρο λεπτό από την τελευταία φορά που το είχε κοιτάξει.

Διπλώθηκε και πάλι πίσω από τους θάμνους και υποσχέθηκε στον εαυτό του να περιμένει δέκα λεπτά ακόμα· δέκα λεπτά για το χριστουγεννιάτικο δώρο του, το οποίο έπρεπε να είχε ήδη αρχίσει να γδύνει ένα τέταρτο νωρίτερα. Του είχε υποσχεθεί ότι θα μπορούσε να την κάνει δική του εκείνο το βράδυ, αφού οι γονείς της θα έφευγαν για το χριστουγεννιάτικο πάρτι σε κάποιους θείους της στην πόλη. Και εκείνος περίμενε καρτερικά καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της εβδομάδας για την ημέρα που επιτέλους θα του άνοιγε την πόρτα του σπιτιού της. Αισθάνθηκε μια στύση να δημιουργείται κάτω από τις στρώσεις των δύο παντελονιών που φορούσε, και

η ανυπομονησία του άρχισε να εντείνεται. Από τα παράθυρα μπορούσε να δει τη μητέρα της να κινείται από το υπνοδωμάτιο του επάνω ορόφου στο σαλόνι και από εκεί στο χολ.

Η πόρτα της εισόδου άνοιξε στις τέσσερις και δεκαεννιά. Ο πατέρας της βγήκε στη χιονισμένη αυλή και κατευθύνθηκε προς το παρκαρισμένο στο γκαράζ του σπιτιού οικογενειακό Volvo. Παρατήρησε τον άντρα καθώς εκείνος καθόταν στη θέση του οδηγού υπομονετικά, μέχρι το καλοριφέρ να ζεστάνει το αυτοκίνητο. Η σιλουέτα της μητέρας της ήταν ορατή από το τζάμι, γύρω από την κάσα της εξώπορτας, καθώς μακιγιαριζόταν. Στο σαλόνι οι δύο αδερφές της κάθονταν στον καναπέ, περιμένοντας υπομονετικά τη στιγμή που θα στρογγυλοκάθονταν στο πίσω κάθισμα του λευκού Volvo. Ο νεαρός άντρας σκέφτηκε ότι όλοι τους ήταν ανυποψίαστοι για την παρουσία του· όλοι εκτός από εκείνη. Έφερε το χέρι του στα δεξιά της ζώνης του, όπου αναπαύονταν το φινλανδικό μαχαίρι που κουβαλούσε πάντοτε μαζί του. Τα δάχτυλά του γλίστρησαν στη λαβή και με την αφή του προσπάθησε να νιώσει τις δεκαπέντε χαρακίες οι οποίες, όπως του είχε πει ο παππούς του, αντιστοιχούσαν σε δεκαπέντε Ρώσους στρατιώτες που ο ίδιος είχε σκοτώσει κατά την εισβολή του Κόκκινου Στρατού στη Φινλανδία.

Έγλειψε τα χείλη του και αισθάνθηκε τη μεταλλική γεύση του αίματος. Τα κόκκινα σταγονίδια έπεφταν ανά ζεύγη στο έδαφος, βάφοντας το χιόνι στο χρώμα της πορφύρας. Έκλεισε τη μύτη του και έγειρε το κεφάλι του πίσω, νιώθοντας το αίμα να κυλάει στον οισοφάγο του. Είχε πλέον εξοικειωθεί με τις συχνές ρινικές αιμορραγίες. Η θέα του αίματος δεν τον φόβιζε τόσο όσο όταν είχε πρωτοδεί το ίδιο του το αίμα να κυλάει από τη μύτη του και να μουσκεύει το κίτρινο πουλόβερ του, την ημέρα που έκλεισε τα δέκα του χρόνια. Όχι· τώρα η θέα του αίματος τον ενθουσίαζε. Είχε ακούσει από κάποιους φίλους του ότι οι παρθένες κοπέλες αιμορραγούν την πρώτη φορά που κάνουν έρωτα, και ανυπομονούσε να δει αν όντως ίσχυε αυτό.

Ο ήχος της κόρνας του αυτοκινήτου έσπασε σε χίλια κομμάτια την ησυχία, και, ύστερα από δύο λεπτά, η οικογένεια Χίλστρεμ βρισκόταν επιβιασμένη στο αμάξι, το οποίο κατευθυνόταν προς το Έρεμπρο. Κοίταξε το γωνιακό παράθυρο του επάνω ορόφου και είδε τη σκοτεινή σιλουέτα της προτού το φως του δωματίου της σβήσει. Σηκώθηκε με προσοχή και περπάτησε αργά τα τριάντα πέντε βήματα που τον χώριζαν από την πόρτα. Το κεφάλι του είχε μουδιάσει ευχάριστα από τον συνδυασμό της αιμορραγίας και της χαμηλής θερμοκρασίας. Στα πέντε βήματα είδε την πόρτα να ανοίγει.

«Γρήγορα», του είπε ψιθυρίζοντας.

Υπάκουσε και πέρασε γρήγορα στο χολ, νιώθοντας το αίμα να κυλάει γρηγορότερα στις φλέβες του. Άκουσε την πόρτα να κλείνει απαλά. Γύρισε και την είδε να στέκεται με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του. Φορούσε τις ροζ πιτζάμες της. Ήταν ξυπόλυτη, παρόλο που το παρκέ ήταν παγωμένο. Έκανε στροφή προς το μέρος του και χαμογέλασε.

«Ελπίζω να μην πάγωσες περιμένοντας».

Έγνεψε αρνητικά και πήγε κοντά της. Αισθάνθηκε τη μυρωδιά φρεσκολουσμένων μαλλιών και μαλακτικού ρούχων να τον τυλίγει απαλά, να τον χαϊδεύει με τρυφερότητα. Πέρασε τα δάχτυλά του από τα σγουρά μαλλιά που έπεφταν στους ώμους της και τη φίλησε – απαλά στην αρχή, με το πάθος να αυξάνει σταδιακά την ένταση.

«Θες να πεις κάτι;» τον ρώτησε.

Εκείνος έγνεψε και πάλι αρνητικά.

«Έχω κάτι καλύτερο», είπε με βραχνή φωνή και χτύπησε μαλακά την τσέπη του άνοράκ του.

Έβγαλε τα παπούτσια του και η κοπέλα τον οδήγησε στο δωμάτιό της, χωρίς να κάνει τον κόπο να ανάψει το φως. Κάθισε στο κρεβάτι και τον παρακολούθησε καθώς ξεντυνόταν. Στάθηκε μπροστά της γυμνός, με το μώριό του να βρίσκεται μερικά εκατοστά μακριά από το πρόσωπό της.

«Κρυώνεις;» τον ρώτησε δείχνοντας με το βλέμμα της προς τα πόδια του, στα οποία φορούσε χοντρές μάλλινες κάλτσες.

«Λίγο», της απάντησε και ευχήθηκε να μην είχε δει το ελαφρό κοκκίνισμα ντροπής στα μάγουλά του. Την αγαπούσε, αλλά δεν αισθανόταν ακόμα άνετα για να την αφήσει να δει τα πόδια του. Παράξενο, αν αναλογιστεί κανείς ότι ήταν έτοιμος να κάνει έρωτα μαζί της.

Οι σκέψεις του χάθηκαν καθώς τον πήρε στο στόμα της. Δέκα λεπτά αργότερα, παρατηρούσε το γυμνό κορμί της να λάμπει κάτω από το φως του φεγγαριού. Τα μάτια της ήταν κλειστά και μικρές ρυτίδες σχηματίζονταν στις άκρες τους, δίνοντας στην κοπέλα μια έκφραση πόνου που βλέπει κανείς σε εικόνες αγίων. Πόνος και αγαλλίαση ταυτόχρονα. Τη χάιδεψε στοργικά και εκείνη άφησε έναν λυγμό. Μέσα του αισθάνθηκε σχεδόν θριαμβευτικά, καθώς ο σπόρος του κυλούσε απέξω της, πάνω στους μηρούς της, για να καταλήξει στα λευκά σεντόνια. Δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει.

Ο Περ Άντερσον πίστευε πως ήταν καταραμένος. Ή τουλάχιστον ότι είχε γεννηθεί κάτω από ένα άτυχο αστέρι, κάτι που τον επηρέαζε σε όλες τις αποφάσεις που έπαιρνε. Και χρησιμοποιούσε αυτή τη δικαιολογία για να εξηγήσει όλες τις αποτυχίες της ζωής του. Από την απόφασή του να εγκαταλείψει το σχολείο στα δεκαέξι του, για να βρεθεί στον δρόμο, ως την ένταξή του σε μια συμμορία που έκλεβε και αποσυναρμολογούσε αυτοκίνητα. Όταν η αστυνομία τον συνέλαβε, τέσσερις μήνες αργότερα, κατά τη διάρκεια μιας εφόδου στη μάντρα της συμμορίας, ο Περ αισθάνθηκε ότι το σύμπαν, σε αντίθεση με τη δημοφιλή πεποίθηση, κάνει τα αδύνατα δυνατά για να τον βυθίσει στον πάτο του βούρκου.

Τα δύο χρόνια που πέρασε στο σωφρονιστικό σύστημα της Σουηδίας δεν ήταν αρκετά για να τον σωφρονίσουν. Με το που βγήκε από τη φυλακή, έπιασε παρτ τάιμ δουλειά σε ένα συνεργείο αυτοκινήτων και φουλ τάιμ σε μια παράνομη χαρτοπαικτική λέσχη, στο πίσω μέρος ενός πρακτορείου Τύπου. Και καθώς τα έσοδα από τη νόμιμη εργασία του ήταν λιγότερα από τα έξοδα που απορροφούσε ο τζόγος, το κακό του άστρο τον ώθησε στην επόμενη άσχημη απόφαση της ζωής του: την κλοπή πορτοφολιών. Ο Περ δεν είχε ποτέ σχέση με το ποτό, ωστόσο παρατηρούσε ότι κάθε Παρασκευή, όταν ο κόσμος έβγαινε έξω για

να γιορτάσει με μπόλικά λίτρα αλκοόλ το τέλος της εβδομάδας, ήταν πολλοί εκείνοι που το ποτό τους καθιστούσε απρόσεχτους.

Ήταν λίγο μετά τις έντεκα, ένα καλοκαιρινό βράδυ Παρασκευής, όταν πρόσεξε από το μπαλκόνι του διαμερίσματός του έναν νεαρό να πλησιάζει τρεκλίζοντας το γωνιακό ATM, που βρισκόταν μόλις πενήντα μέτρα μακριά από το μπαρ της γειτονιάς. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που το πορτοφόλι τους άδειαζε προτού η δίψα τους σβήσει, και εκείνη τη στιγμή ο Περ Άντερσον συνειδητοποίησε ότι οι μεθυσμένοι της Παρασκευής ήταν τα ιδανικά θύματα, καθώς, εξαιτίας του αλκοόλ, δεν θα μπορούσαν ούτε να αντισταθούν, σε περίπτωση ληστείας έπειτα από μια ανάληψη χρημάτων στο ATM, ούτε να τον αναγνωρίσουν αργότερα. Αποφάσισε, χωρίς πολλή σκέψη, να θέσει την ιδέα του σε εφαρμογή ήδη από το ίδιο βράδυ. Όταν το ρολόι έδειξε δύο, τα λάφυρά του ανέρχονταν στο ποσό των πεντακοσίων κορονοών, έπειτα από δύο επιτυχημένες ληστείες.

Τις επόμενες τρεις Παρασκευές όλα πήγαιναν πρίμα για κάποιον που πίστευε ότι είχε γεννηθεί με έμφυτη κακοτυχία. Με μέσο όρο τέσσερις ληστείες και χίλιες κορόνες τη βραδιά, ο Περ αποφάσισε ότι μπορούσε να βγάλει ακόμα περισσότερα αν επέκτεινε τη δράση του και σε άλλες μέρες της εβδομάδας, με θύματα όχι απαραίτητα μεθυσμένους. Μια απόφαση για την οποία μετάνιωσε ήδη από την πρώτη στιγμή, όταν το πρώτο του «φυσιολογικό» θύμα, μια νεαρή γυναίκα, αντιστάθηκε στην προσπάθειά του να αποσπάσει την τσάντα από το χέρι της. Αργότερα θα ισχυριζόταν ότι πάνω στην προσπάθειά της να τον απωθήσει, η κοπέλα έπεσε πάνω στο κουζινομάχαιρο το οποίο ο Περ κρατούσε, αλλά η αλήθεια ήταν ότι ο νεαρός πορτοφολάς τρόμαξε τόσο από την απρόσμενη αντίδραση της γυναίκας, που το χέρι του τινάχτηκε μπροστά, καρφώνοντας το δεκαπέντε εκατοστών μαχαίρι στην τραχεία της. Την επόμενη ημέρα έμαθε από τις εφημερίδες ότι η γυναίκα ήταν στον δεύτερο μήνα της εγκυμοσύνης της.

Τέσσερις μέρες αργότερα ένας γεροδεμένος επιθεωρητής, συνοδευόμενος από δύο ένστολους, χτύπησε την πόρτα του διαμερίσματός του και του ζήτησε ευγενικά να τον ακολουθήσει ως το αστυνομικό τμήμα. Ο Περ θυμόταν με βεβαιότητα ότι από το μυαλό του πέρασε η σκέψη ότι το παιχνίδι τελείωσε και ότι έκανε ένα βήμα προς τον αστυνομικό προτάσσοντας τα χέρια του, όπως είχε δει στις ταινίες, προτού δει την κάννη ενός SIG Sauer να τον σημαδεύει στο πρόσωπο. Όταν ξύπνησε στο νοσοκομείο, σχεδόν μία εβδομάδα μετά τη σύλληψή του, τα περισσότερα κόκαλα στο σώμα του ήταν σπασμένα – τον περίμεναν δεκαπέντε ακόμα διορθωτικές επεμβάσεις προτού μπορέσει να σταθεί ξανά στα πόδια του. Η επίσημη εκδοχή που παρουσιάστηκε στην αναφορά του επιθεωρητή Άντερς Οικονομίδη και των αστυνομικών Ολάισεν και Μέλερ ήταν πως ο ύποπτος προσπάθησε να διαφύγει τη σύλληψη από το μπαλκόνι του διαμερίσματός του. Η ιατροδικαστική εξέταση, ωστόσο, έκρινε ότι αρκετά από τα κόκαλα του Άντερσον ήταν ήδη σπασμένα προτού εκείνος προσγειωθεί στο πεζοδρόμιο κάτω από το διαμέρισμά του.

Αυτή ήταν μια λεπτομέρεια που δεν είδε ποτέ το φως της δημοσιότητας. Οι άμεσα εμπλεκόμενοι τιμωρήθηκαν σιωπηρά με τρεις μήνες σε διαθεσιμότητα άνευ αποδοχών, με την αιτιολογία ότι η απροσεξία τους κατά τη διάρκεια της σύλληψης παραλίγο να κοστίσει τη ζωή του υπόπτου. Ο Οικονομίδης γνώριζε ότι και οι τρεις τους όφειλαν την ποινή-χάδι στο γεγονός ότι το θύμα του Άντερσον ήταν γυναίκα αστυνομικού. Ωστόσο δεν πίστευε ότι πέταξε τον Άντερσον από το μπαλκόνι μόνο και μόνο επειδή εκείνος δολοφόνησε μια έγκυο γυναίκα. Η αλήθεια είναι ότι ακόμα και εκείνη τη Δευτέρα του Δεκεμβρη, ακριβώς τρεις μήνες από την απόφαση να τιμωρηθεί με τρίμηνη διαθεσιμότητα, δεν ήταν σίγουρος εκατό τοις εκατό για τους λόγους που τον οδήγησαν σε αυτή την πράξη.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι του και κοίταξε τριγύρω στο άδειο από έπιπλα διαμέρισμα. Τα χαρτόκουτα της μετακόμισης

έστεκαν ακόμα κλειστά στη μέση του μοναδικού δωματίου. Ένας στρατιωτικός σάκος γεμάτος άμμο κρεμόταν από το ταβάνι στη δεξιά γωνία της γκαρσονιέρας, πάνω από βάρη διαφόρων κιλών, ενώ ένας φορητός υπολογιστής φορτιζόταν στην απέναντι γωνία. Οι γρίλιες στο μοναδικό παράθυρο του διαμερίσματος ήταν κλειστές. Ο Άντερς άκουγε τον κρύο αέρα να μπαίνει ορμητικά στο σύστημα εξαερισμού της πολυκατοικίας για περίπου δέκα λεπτά προτού σηκωθεί από το κρεβάτι.

Τήρησε με θρησκευτική ευλάβεια το πρόγραμμα που ακολουθούσε τους τελευταίους τρεις μήνες, με σαράντα πους απς, τρία σετ των πενήντα κουλιακών, είκοσι λεπτά προπόνηση με βάρη, άλλα είκοσι λεπτά τρέξιμο στο πάρκο και τέλος προπόνηση με τον αυτοσχέδιο σάκο του μποξ. Όταν τελείωσε, η ώρα ήταν περασμένες οχτώ. Είχε περίπου τρεις ώρες να σκοτώσει μέχρι να συναντήσει τον Γιάννη. Αποφάσισε να κάνει ένα γρήγορο ντους προτού βγει έξω.

Στριμώχτηκε στη στενή ντουζιέρα και άνοιξε το νερό. Ένωσε τους μυς του να συσπώνονται με την επαφή με το κρύο νερό και στη συνέχεια να χαλαρώνουν, καθώς το σώμα του συνήθιζε τη χαμηλή θερμοκρασία. Τρεις μήνες εντατικής άσκησης είχαν αυξήσει κατακόρυφα τη μυϊκή μάζα του, με τη διαφορά ανάμεσα στο πριν και στο μετά να είναι αισθητή. Το σώμα του είχε καλωσορίσει αυτή την ξαφνική αλλαγή του τρόπου ζωής, και ο ίδιος αισθανόταν την ενέργεια να ξεχειλίζει. Καθώς βγήκε από το ντους, διαπίστωσε ότι δεν είχε φάει ακόμα πρωινό.

Ντύθηκε γρήγορα και πήρε το κινητό του, το οποίο βρισκόταν στο πάτωμα μεταξύ του στρώματος στο οποίο κοιμόταν ο Άντερς και σε ένα περιστροφικό Smith & Wesson των εννέα χιλιοστών. Πληκτρολόγησε ένα μήνυμα και πάτησε ΑΠΟΣΤΟΛΗ. Η απάντηση ήρθε τριάντα δευτερόλεπτα αργότερα. Ο Άντερς διάβασε το μήνυμα και, αφού έβαλε το περιστροφικό στη θήκη ώμου που φορούσε κάτω από το μακρύ παλτό του, βγήκε από το διαμέρισμα.

Η Μάγκντα Γιαρλ διέσχισε τα τρία μέτρα δρόμου που χώριζαν το μικρό καφέ από την είσοδο της πολυκατοικίας της και προσπάθησε να δει μέσα από τη βιτρίνα του μαγαζιού. Τον είδε να κάθεται, όπως πάντα, στο γωνιακό τραπέζι δίπλα στο παράθυρο. Έφερε βιαστικά ένα τσουλούφι που κρεμόταν μπροστά στο πρόσωπο πίσω από το αυτί της και μπήκε μέσα στο μικρό καφέ.

Κάθισε απέναντί του. Της είχε παραγγείλει καφέ, όπως κάθε φορά. Latte macchiato. Ζούσε σε εκείνη τη γειτονιά τα τελευταία τρία χρόνια, ωστόσο δεν είχε επισκεφτεί ποτέ της το μικρό καφέ La Piazza. Η πρώτη φορά ήταν πριν από δυόμισι μήνες, έπειτα από δική του προτροπή. Ήταν ένα ήρεμο μέρος, μακριά από το κέντρο, όπου και οι περισσότεροι προτιμούσαν να βγαίνουν τα πρωινά για καφέ. Του χαμογέλασε και ήπιε μια γουλιά από τον καφέ της.

«Σήμερα είναι η τελευταία μέρα σου προτού επιστρέψεις στη δουλειά», του είπε. Εκείνος έγνεψε αργά.

«Πώς αισθάνεσαι;»

Ο Άντερς σήκωσε τους ώμους του και κοίταξε στιγμιαία έξω από το παράθυρο. Μια γυναίκα περνούσε απ έξω, μαζί με τον σκύλο της. Συνάντησε το βλέμμα του για κλάσματα του δευτερολέπτου προτού συνεχίσει την πορεία της.

«Καλά, πιστεύω. Είχα αρχίσει να βαριέμαι, είναι η αλήθεια».

«Τελικά είναι αλήθεια αυτό που λένε για τους αστυνομικούς», είπε εκείνη γελώντας. «Ότι στο τέλος δεν μπορούν να διαχωρίσουν τον εαυτό τους από τη δουλειά τους».

«Εν μέρει. Μερικοί δεν έχουν αυτό το πρόβλημα».

«Εσύ δεν ανήκεις σε αυτή την κατηγορία. Των μη προβληματικών».

«Όχι».

«Πότε το κατάλαβες;»

«Χμ;»

Η Μάγκντα φάνηκε στιγμιαία να διστάζει.

«Ότι είχες πρόβλημα», είπε αργά.

Ο Άντερς ξεφύσηξε και πέρασε τα δάχτυλά του από τα μαλλιά του.

«Δεν ξέρω», είπε τελικά. «Φαντάζομαι ότι το πρόβλημα προϋπήρχε». Ήπιε μια γουλιά καφέ και στη συνέχεια συμπλήρωσε: «Και ο άντρας σου; Πότε διαπίστωσες ότι είχε πρόβλημα;»

Εκείνη κοκκίνισε, κάνοντας τις φακίδες της να τονιστούν ακόμα εντονότερα. Ο Άντερς της χαμογέλασε καταδεικτικά.

«Συγγνώμη, αυτό ήταν χτύπημα κάτω από τη μέση», παραδέχτηκε. «Θα αποφύγω μελλοντικές αναφορές σε συζύγους».

«Δεν έχει σημασία», έκανε εκείνη. «Φαντάζομαι ότι και οι δύο βράζουμε στο ίδιο καζάνι».

«Ας πιούμε σ' αυτό», είπε ο Άντερς και σήκωσε την κούπα του. «Σκολ».

Το γέλιο της ξεχύθηκε γάργαρα, αποσπώντας για μερικά δευτερόλεπτα την προσοχή του μπαρίστα από την τηλεόραση.

«Πρώτη φορά βλέπω πρόποση με καφέ», του είπε, χωρίς να σταματήσει να γελάει.

«Χμ, αν σκεφτεί κανείς το πόσο καφέ καταναλώνουμε εδώ στη Σουηδία, δεν θα έλεγα ότι είναι παράξενο».

«Οκέι, οκέι, ας είναι. Σκολ λοιπόν».

Τσουγκρισαν τα φλιτζάνια τους υπό το αποδοκιμαστικό βλέμμα του μπαρίστα. Από την τηλεόραση, ο Τζορτζ Μάικλ τραγουδούσε πως εκείνα τα Χριστούγεννα θα δώσει την καρδιά του σε κάποιον ξεχωριστό.

«Τι φαγητό είχατε σήμερα;»

Ο Γιάννης ζάρωσε τη μύτη του, ακριβώς όπως η μητέρα του κάθε φορά που δεν της άρεσε κάτι.

«Ψάρι. Κάθε Δευτέρα έχουμε ψάρι».

«Θα σου αρέσει περισσότερο σε τρία-τέσσερα χρόνια».

Το αγόρι σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα και κοίταξε τα παπούτσια του.

«Θα γυρίσεις απόψε σπίτι;» ρώτησε, με μια φλέβα παραπό-
νου να τρεμοπαιίζει στη φωνή του.

Ο Άντερς έφερε το χέρι του στο κεφάλι του γιου του και έσκυ-
ψε προκειμένου να έρθει στο ύψος του αγοριού. Κάπου είχε δια-
βάσει ότι ο ενήλικος πρέπει να «χάσει» λίγο ύψος προτού πει
κάτι σημαντικό.

«Όχι απόψε, αλλά σύντομα».

«Πόσο σύντομα;»

«Σύντομα». Ο Άντερς επανήλθε στο κανονικό του ύψος, με
το βλέμμα του Γιάννη να τον ακολουθεί. «Πώς είναι η μαμά
σου;» Ξανά ανασήκωμα των ώμων.

«Καμιά φορά την ακούω να κλαίει».

«Κι εσύ;»

Το βλέμμα του Γιάννη ακολούθησε έναν από τους μαθητές
που έτρεχαν στον διάδρομο. Μερικά κορίτσια από την άλλη
άκρη του διαδρόμου φώναξαν το όνομά του.

«Πάω να παίξω», είπε και, αφού αγκάλιασε γρήγορα τον πα-
τέρα του, έτρεξε προς τη μεριά των κοριτσιών.

Άναψε ένα τσιγάρο και έστρεψε το βλέμμα του προς το κτίριο
της Αστυνομίας του Έρεμπρο για μερικά δευτερόλεπτα, προτού
συνεχίσει την πορεία του προς τη Γερντόργετ. Σε λιγότερες από
δώδεκα ώρες θα επέστρεφε στο γνώριμο γραφείο του δεύτερου
ορόφου. Περιμένε ότι θα αισθανόταν κάτι, ωστόσο η επιστροφή
του δεν τον συγκινούσε ιδιαίτερω. Ήταν σίγουρο ότι ο αρχηγός
θα ήθελε να κάνει μια κουβέντα μαζί του, όπου θα του έθετε
με ωραίο τρόπο ότι έσωσε το τομάρι του για τελευταία φορά,
ότι η εικόνα της αστυνομίας πρέπει να διαφυλάσσεται πάση θυ-
σία και ότι περιμένει σκληρή δουλειά και αποτελέσματα. Ύστε-
ρα θα περνούσε από το γραφείο της Μοντίν για μια γρήγορη
κατοάδα, προτού επιστρέψει και επίσημα στην υπηρεσία. Η
καθιερωμένη διαδικασία.

Έστριψε αριστερά στην Ολαϊγκάταν και διέσχισε διαγώνια τον δρόμο προς το πάρκο Χένρι Άλαρντς, εκεί όπου πριν από περίπου έναν χρόνο είχε παιχτεί η πρώτη πράξη της τραγωδίας που έβαλε το Έρεμπρο στο κέντρο του σουηδικού χάρτη του εγκλήματος. Διέσχισε προσεκτικά τη μικρή γέφυρα και κινήθηκε όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το ολισθηρό έδαφος προς τη Σελμανγκάταν.

Η ταμπέλα στην πόρτα έγραφε: ΔΡ ΤΙΑ ΡΑΠΣ – ΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ. Ο Άντερς έσβησε το τοιγάρο στο χιόνι και πέταξε τη γόπα σε έναν από τους σκουπιδοτενεκέδες του δήμου. Έπειτα πήρε μια βαθιά ανάσα και πάτησε το κουδούνι. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, ένας οξύς ήχος ακούστηκε προς απάντηση και η πόρτα υποχώρησε με ένα ελαφρύ σπρώξιμο. Ο Άντερς ανέβηκε με το πάσο του τη σκάλα που οδηγούσε στον πρώτο όροφο. Εκεί βρήκε τη βαριά δρύνινη πόρτα στ' αριστερά της σκάλας μισάνοιχτη. Την άνοιξε αθόρυβα και μπήκε στο διαμέρισμα.

Το πρώτο που ένιωσε ήταν η ζέστη. Έπειτα ήρθε η διακριτική μυρωδιά από τα αρωματικά κεριά που έκαιγαν πάνω στο μαονένιο τραπέζι. *Λεβάντα*. Έκλεισε την πόρτα πίσω του και κάθισε στον καναπέ που βρισκόταν στη μέση του μισοσκοτεινού σαλονιού. Μπορούσε να ακούσει χαμηλόφωνες συνομιλίες πίσω από μια κλειστή πόρτα στ' αριστερά του δωματίου. Απέναντί του, μια σειρά από ξύλινες παραδοσιακές αφρικάνικες μάσκες τον κοίταζαν, άλλες με έκφραση που μαρτυρούσε πόνο, άλλες με έκφραση που φανέρωνε έχθρα. Ή μίσος. Στους φρεσκοβαμμένους τοίχους του σαλονιού βρισκονταν κρεμασμένα σύμβολα από διάφορες κουλτούρες. Είχε εκπλαγεί όταν είδε κρεμασμένο, δίπλα σε έναν αιγυπτιακό πάπυρο από το *Βιβλίο των Νεκρών*, τον Καραγκιόζη, την πιο διάσημη φιγούρα του ελληνικού θεάτρου σκιών.

«Έπειδή με συναρπάζει», του απάντησε όταν εκείνος τη ρώτησε γιατί τον είχε κρεμασμένο στον τοίχο της. «Καμία άλλη

φιγούρα, σε οποιαδήποτε κουλτούρα του κόσμου, δεν εκφράζει με τόση ακρίβεια αυτή τη σκοτεινή πλευρά του ανθρώπου».

Ο Άντερς σήκωσε το ένα του φρύδι με δυσπιστία.

«Σκοτεινή; Ο Καραγκιόζης θεωρείται κωμική φιγούρα».

Η δεξιά μεριά του στόματος της Τία Ραπς ανασηκώθηκε ελαφρά, σχηματίζοντας ένα χαμόγελο μισό.

«Κωμική; Αν δεν απατώμαι, ο Καραγκιόζης ζει εξαπατώντας τους πάντες, έχει έμφυτη τάση προς τη βία, παραμελεί την οικογένειά του, είναι εγωιστής ως το κόκαλο και σε αρκετές περιπτώσεις υποστηρίζει την παιδική εργασία και αμφισβητεί τη χρησιμότητα της μόρφωσης». Κοίταξε τον Άντερς πάνω από τα γυαλιά της και συμπλήρωσε: «Ο μόνος λόγος που κάνει τους ανθρώπους να γελάνε είναι επειδή το γέλιο είναι ένας μοναδικός μηχανισμός άμυνας προκειμένου να αποφύγουμε να δούμε τη σκληρότητα του κόσμου. Που, κατ' επέκταση, είναι η σκληρότητα του ίδιου μας του εαυτού».

Η συνομιλία πίσω από την πόρτα έγινε ζωηρότερη, μέχρι που η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα, γύρω στα είκοσι, έκανε την εμφάνισή της. Έγνεψε διακριτικά προς τον Άντερς και εκείνος επέστρεψε ευγενικά το νεύμα. Η γυναίκα άνοιξε την πόρτα και εξαφανίστηκε στο σκοτάδι της σκάλας. Η μορφή μιας δεύτερης γυναίκας εμφανίστηκε σκοτεινή στο φως του διαδρόμου.

«Μπορείς να έρθεις, Άντερς», του είπε με απαλή φωνή.

Ο Άντερς την ακολούθησε σε έναν μακρύ διάδρομο που οδηγούσε σε μια ανοιχτή πόρτα. Στο *εργαστήρι της ψυχής*, όπως το αποκαλούσε εκείνη. Το δωμάτιο δεν ήταν μεγάλο· και ήταν λιτά επιπλωμένο. Δύο καρέκλες με απόσταση περίπου ενός μέτρου μεταξύ τους στο κέντρο του δωματίου, μια βιβλιοθήκη στ' αριστερά και ένα γραφείο στα δεξιά. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι σε ένα απαλό κρεμ χρώμα, κάτι που ο Άντερς έβρισκε ιδιαίτερος χαλαρωτικό. Ο διακριτικός φωτισμός έκανε το δωμάτιο να αποπνέει μια φυσική ζεστασιά, την οποία το μυαλό ερμήνευε ως ασφάλεια. Το τέλειο σκηνικό για να ενθαρρυνθεί η συζήτηση.

Η Τία Ραπς έκλεισε την πόρτα του δωματίου και κάθισε απέναντί του. Ο Άντερς γνώριζε ότι δεν υπήρχε άλλο ραντεβού, που θα μπορούσε να ακούσει τη συζήτησή τους, έπειτα από εκείνον, αλλά ήξερε ότι η κίνηση της Ραπς να κλείσει την πόρτα έδινε την αίσθηση της επιπλέον ασφάλειας. *Ασφάλεια*. Ο μισός πληθυσμός της Σουηδίας θα μπορούσε να πουλήσει την ψυχή του μισοτιμής για να νιώσει ασφάλεια.

«Πώς ήταν η εβδομάδα σου;» τον ρώτησε, κάνοντας την αρχή.

Ο Άντερς σήκωσε τους ώμους του.

«Όπως και η προηγούμενη», απάντησε. «Ίδια ρουτίνα».

«Η οποία... διακόπτεται αύριο».

Η Ραπς έκανε μια παύση και περίμενε υπομονετικά τον Άντερς να σηκώσει τη φράση από εκεί που εκείνη την άφησε και να συνεχίσει το ξετύλιγμα του κουβαριού της συζήτησης.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Ναι, αύριο λήγει η διαθεσιμότητά μου».

«Και πώς νιώθεις;»

Δεύτερο ανασήκωμα των ώμων.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω». Ο Άντερς πέρασε τα δάχτυλά του από το πιγούνι του και κοίταξε τη γυναίκα απέναντί του. «Πρέπει να νιώθω κάτι;»

«Αυτό δεν είναι κάτι που μπορώ να απαντήσω», έκανε εκείνη.

«Αισθάνομαι καλά, πιστεύω, αλλά αυτό δεν έχει κάποια σχέση με την επιστροφή μου στην υπηρεσία».

Η Ραπς σημείωσε κάτι σε ένα τετράδιο και παρέμεινε σιωπηλή, περιμένοντας τον Άντερς να συνεχίσει.

«Η άσκηση με βοήθησε να ελέγξω τα συναισθήματά μου. Με βοήθησε να κατευθύνω τον θυμό μου. Και οι ενδορφίνες φαντάζομαι ότι με βοήθησαν να αισθανθώ καλά».

«Φοβάσαι κάποιο πιθανό ξέσπασμα θυμού;»

Ο Άντερς έγνεψε αρνητικά.

«Γνωρίζεις, φαντάζομαι, ότι κάτι που έχει συμβεί ήδη δύο φορές μπορεί να συμβεί και τρίτη», του είπε με ουδέτερο ύφος. «Και πιστεύω ότι αυτή η διαπίστωση σε έκανε να αποφασίσεις ότι χρειάζεσαι τη βοήθειά μου».

«Δεν είπα ότι αγνωώ την πιθανότητα ενός ξεσπάσματος, είπα ότι δεν το φοβάμαι», τη διόρθωσε ο Άντερς.

«Και δεν το φοβάσαι επειδή;...»

«Επειδή φροντίζω να κάνω αποφόρτιση τουλάχιστον μία φορά την ημέρα στον σάκο του μποξ». Χαμογέλασε με νόημα. «Φέρνω σε ισορροπία το τσι μου, γιατρέ».

Η Ραψ αποχωρίστηκε για πρώτη φορά το ύφος κατανόησης που είχε σκαλιστεί με τα χρόνια στο πρόσωπό της, ανασηκώνοντας ελαφρά τα φρύδια της σε μια ένδειξη ειρωνείας.

«Δεν είναι ακριβώς ιατρικός όρος, φαντάζομαι», απολογήθηκε ο Άντερς.

«Όχι στη δυτική ιατρική τουλάχιστον», απάντησε εκείνη.

«Όχι στη δυτική ιατρική», επανέλαβε εκείνος.

Το μολύβι στο αριστερό χέρι της Ραψ χόρευε με χάρη πάνω στο τετράδιο, σχηματίζοντας στρογγυλά, καλλιγραφικά γράμματα. Το βλέμμα του Άντερς σκάνανε ερευνητικά τη θεραπεύτρια, αλλά ο επιθεωρητής τράβηξε τα γκέμια της έμφυτης παρόρμησής του να εξαγάγει συμπεράσματα για τη θεραπεύτριά του μέσω της επαγωγικής μεθόδου.

Η Τία Ραψ σταμάτησε να γράφει και παρατήρησε ξανά τον Άντερς.

«Γιατί χαμογελάς;» τον ρώτησε.

«Δεν βάζεις εμφιατικά τελεία όταν τελειώνεις το γράψιμο στο τετράδιο», της απάντησε.

«Και;»

Τρίτο ανασήκωμα των ώμων.

«Είναι κάτι που οι άνθρωποι συνηθίζουν να κάνουν. Μια κίνηση που υπογραμμίζει μια μετάβαση· το γράψιμο τελείωσε, η συζήτηση ξαναρχίζει».

Τον κοίταξε προσεκτικά και ο Άντερς κατάλαβε από το ύφος της ότι ζύγιζε με ακρίβεια τα λόγια που θα έβγαιναν από το στόμα της. Αν μη τι άλλο, θα ήταν μια από τις δυο-τρεις στιγμές που η Ραπς θα έκανε μια «επικίνδυνη» ερώτηση, προσεκτικά διατυπωμένη, έτσι ώστε η ένταση που θα δημιουργούσε να ήταν περιορισμένη. Το ψυχολογικό αντίστοιχο των λεγόμενων *έξυπνων βομβών*.

«Θα σε σώσω από τον κόπο σου, γιατρέ», είπε ο Άντερς χαμογελώντας. «Έβαλα στοίχημα με τον εαυτό μου ότι θα με ρωτήσεις για τον Άλεξ Γουόνγκ».

Στο πρόσωπό της σχηματίστηκε ένα ανεπαισθητο χαμόγελο. Του έγνεψε συγκαταβατικά, προτείνοντάς του να συνεχίσει.

«Ο Άλεξ δεν υπάρχει, γιατρέ».

Η Ραπς σημείωσε «φάση άρνησης» στο τετράδιό της και ακούμπησε τα γυαλιά της στο γραφείο.

«Θα σε σώσω από τον κόπο σου, Άντερς», του είπε ουδέτερα, «έβαλα στοίχημα με τον εαυτό μου ότι αισθάνεσαι ακόμα υπαίτιος για την αυτοκτονία του».

Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι και πέρασε αργά το δεξί του χέρι μέσα από τα μαλλιά του, αφήνοντάς το στη συνέχεια να αναπαυτεί στο μπράτσο της καρέκλας.

«Ο μόνος λόγος που αισθάνομαι υπαίτιος για την αυτοκτονία του, γιατρέ, είναι επειδή *είμαι* υπαίτιος». Έκανε μια μικρή παύση προτού συνεχίσει. «Αλλά, όπως είπα, ο Άλεξ δεν υπάρχει. Ό,τι έγινε έγινε. Έχω ενοχές, αλλά ταυτόχρονα έχω και τη συναίσθηση ότι τίποτα δεν θα αλλάξει αν μείνω μονάχα στις ενοχές, αν είναι αυτό που σε απασχολεί».

Εκείνη αρκέστηκε στο να γνέψει αργά και να σημειώσει ακόμα μερικές φράσεις στο τετράδιό της.

Περπάτησε αργά ως την πολυκατοικία του καθώς το χιόνι έπεφτε εξίσου αργά στο παγωμένο έδαφος. Στο μυαλό του έπαιζε

σταθερά στο ριπλέι η συνεδρία με την Τία Ραπς. Ψηλά, από κάποιον διαμέρισμα, ερχόταν ο ξεθυμασμένος ήχος από μουσική. Η Μπερλίντα Καρλάιλ τραγουδούσε ότι ο Παράδεισος ήταν ένα μέρος στη Γη.

«Oh, Earth is a taste of Hell», τραγούδησε στη μελωδία του κομματιού, παραφράζοντας τους στίχους.

Έσβησε το όγδοο τσιγάρο της ημέρας προτού πατήσει τον κωδικό στην είσοδο της πολυκατοικίας του.

Αισθάνθηκε ότι δεν είχε τη διάθεση να ανέβει με τις σκάλες ως τον τρίτο, οπότε και κάλεσε το ασανσέρ. Σε δεκαέξι δευτερόλεπτα από τη στιγμή που πάτησε το κουμπί για τον όροφο του βρισκόταν μπροστά από την πόρτα του διαμερισμάτος του. Ψάρεψε το κλειδί από την τσέπη του και άνοιξε την πόρτα.

Δεν έκανε τον κόπο να ανάψει το φως. Έβγαλε τα ρούχα του και τα τοποθέτησε τακτικά στην ντουλάπα. Στάθηκε γυμνός στη μέση του δωματίου και ένιωσε το κρύο να περνάει από τα πέλματά του και να φτάνει ως το κεφάλι του.

Έκανε δύο βήματα προς τις ντάνες με τα χαρτοκιβώτια και μετακίνησε ελαφρά την έξω δεξιά ντάνα. Με την αφή βρήκε την προεξοχή στο πάτωμα και τράβηξε προς τα έξω τη μικρή σανίδα, αποκαλύπτοντας μια εσοχή. Από την εσοχή έβγαλε ένα κινητό τηλέφωνο. Το ενεργοποίησε και εισήγαγε τον αριθμό PIN.

Ένα εισερχόμενο μήνυμα εμφανίστηκε στην οθόνη. Ο Άντερς πάτησε ανάγνωση. Το μήνυμα είχε μονάχα τέσσερις λέξεις. Ο Άντερς πληκτρολόγησε δύο λέξεις προς απάντηση και πάτησε ΑΠΟΣΤΟΛΗ. Στη συνέχεια απενεργοποίησε το τηλέφωνο, το έβαλε πίσω στην κρυψώνα του και μετακίνησε το χαρτόκουτο στην προηγούμενη θέση του.

«Σύντομα», μουρμούρισε καθώς ξάπλωνε στο κρεβάτι.

Σύντομα.

Ένας οπλισμένος άντρας εισβάλλει ένα πρωινό στο πολυκατάστημα της περιοχής Μαριεμπέρι, σκοτώνοντας όποιον είχε την ατυχία να βρεθεί μπροστά του, και στη συνέχεια εξαφανίζεται. Η Αστυνομία του Έρεμπρο εξαπολύει ανθρωποκνηνηγό για τον εντοπισμό του και, πράγματι, ύστερα από μερικές ημέρες τον βρίσκει. Νεκρό. Η υπόθεση κλείνει και όλοι επιστρέφουν στην κανονική τους ζωή – όλοι εκτός από έναν.

Η ζωή του επιθεωρητή Άντερς Οικονομίδη έχει ανατραπεί. Έπειτα από μια έκρηξη θυμού, η καριέρα του παίρνει την κάτω βόλτα και η οικογένειά του διαλύεται. Οι εμμονές του τον στοιχειώνουν, αποτελούν ωστόσο τη μοναδική του ελπίδα για να λύσει την υπόθεση και ταυτόχρονα να σώσει την οικογένειά του από έναν αόρατο κίνδυνο.

 διόπτρα

www.dioptra.gr

Βρείτε μας!

ISBN:978-960-605-031-2

9 789606 050312

 ebook
Διατίθεται σε ebook

